

[Edv. Jensen.]

i forhold til 1954-loven, idet undervisningen fremover vil blive givet på ét niveau. Tidligere havde man såvel en studentertilinje som en linje for ikke-studenter. Nu bliver der kun én, og det kan være, at der er nogle, der vil spørge: betyder det, at man regner med, at den HF-eksamen, der er tale om i det andet lovforslag, helt skal være på niveau med studentereksamen, så at man uden videre kan ligestille disse to eksaminer? Man kan tvivle på, om det vil være muligt at undervise folk med de to slags uddannelser sammen, men jeg tror det muligt. HF-eksamen skal ikke ligestilles, den skal ikke sammenlignes i det hele taget med studentereksamen. HF-eksamen er ikke lig studentereksamen, hvad angår universitetsstudier, men derimod, hvad angår seminariestudier, for de fag, der er hovedfagene på seminariet, vil HF-eksamen naturligt føre op til, og den vil give de studerende lige så gode forudsætninger i de specielle seminariefag som studentereksamen.

Et nyt fag er kommet til, nemlig samtids- og samfundskundskab. Man har følt, at noget sådant måtte man have, uden vist at have gjort sig helt klart, hvad faget skulle indeholde. Det er muligt, at fagets indhold også vil blive noget varierende på de forskellige seminarier. Det er klart, at det kan blive et nyttigt fag eller nogle værdifulde timer, hvis seminariet har lærere, der vil dyrke „faget“ og gøre noget ud af det. Det er jo ikke et fag i almindelig forstand, ikke noget, man kan læse i lærebøger. Det står til læreren, hvad der skal komme ud af det.

Jeg for mit vedkommende er ked af, at det ikke har været muligt at give faget historie en stærkere placering, end tilfældet er. Det nye fag kan dog måske i nogen grad afbøde savnet, idet det efter min opfattelse vil være nødvendigt at gøre rigelig brug af især den sidste menneskealders historie, hvis man skal give en orientering, der virkelig betyder noget. Dagen i dag forstås kun ud fra dagen i går, og en historisk orientering er nødvendig for enhver samtidsforståelse. Det vil også her være nødvendigt for mange lærere, der vil give sig af med det, at ty til kulturhistorie, og det anser jeg ikke for at være noget tab.

Jeg anser det også for værdifuldt, at studietiden er gjort variabel. Det normale vil være 3½ år, men studiet kan fuldendes på 3; der kan også bruges 4 år, om det er ønsket.

Også jeg er yderst tilfreds med, at faget kristendomskundskab efter lovforslaget bliver anderledes placeret, at det bliver et skolefag på linje med andre fag, og at det bliver obligatorisk. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde ved første behandling om fagets betydning. Jeg tror, det på afgørende måde er med til at underbygge den pædagogiske og etiske værdighed, der altid har været over den danske skole. Det siges i betænkningen, at timerne i kristendomskundskab skal være præget af undervisning og ikke af forkyndelse. Det er rigtigt. Forkyndelsen må påhvile kirken og hjemmene. Jeg forstår dog også udtrykket „ikke forkyndelse“ på den måde, at timerne ikke kan bruges til antikirkelig forkyndelse.

Jeg er ligeledes tilfreds med, at faget hedder kristendomskundskab, ikke religion. Det er nu engang kristendommen, der står os danske nærmest, og langt den største del af børnene er døbt med den kristne dåb. Derimod finder jeg det i sin orden, at faget som linjefag hedder religionskundskab, hvad også hr. Poul Hartling gjorde opmærksom på.

Hvad angår lovforslaget om højere forberedelseseksamen, går dette vel igennem med nogle ændringer, som undervisningsministeren og udvalget er enige om. Den skole, der her er tale om, er en udvidelse af seminariernes præparandundervisning. Undervisningen bliver 2-årig, hvor den før strakte sig over 1-1½ år. I stedet for den sædvanlige optagelsesprøve til seminariet sættes en selvstændig eksamen, som man forventer også kan give adgang til andre uddannelsesformer. Denne undervisning kan gives på seminarierne — og vil vel foreløbig fortrinsvis blive givet her — men den kan også gives andre steder, hvor man har lærerkræfter og lokaler til det.

Denne skoleform er en nydannelse, som jeg for min part hilser med glæde. Jeg tror, den imødekommer et stort behov. Skolen slutter med en eksamen, men der kræves ingen eksamen før optagelse på skolen. Der spørges ved optagelsen ikke om eksaminer, men om faktisk viden. De unge kan tilegne